Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администрації „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинції:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 72. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. | Н. 6 цвѣтна Іоана Лѣст. | рим. к. | 6 цвѣтна Льва | Недѣля 29 марта (10 цвѣтня) 1892. | Всхôдъ сонця 5 г. 21 м.; захôдъ 6 г. 42 м. Баром. 770 терм. + 3·0° — 4·0°. | Рôкъ II.

Бесѣда посла о. Сѣчиньского.

выголошена при ґенеральнôй дебатѣ буджетовôй на вечѣрнôмъ засѣданю сойму дня 7 цвѣтня.

Высокій Сойме! На вступѣ я повиненъ оправдати ся, що я, членъ комісіѣ, въ котрôй голосувавъ за внесенемъ бôльшости, тутъ зголосивъ ся противъ буджету. Се тому, бо уважаю нездоровымъ господарованє безъ рôвноваги буджетовои, и едино можливымъ выходомъ зъ нинѣшнои ситуаціѣ принятє внесень. Скоро выдатки ростуть, а ростуть зъ конечностію и въ великôй проґресіи, то головна вага у мене въ тôмъ, щобы пôдстава й жерело доходôвъ въ мѣру того ширшали и ставали выдатнѣйшими Латанина все латаниною, чи позичка вôдъ случаю, чи велика конверсія, то все не здорова економічна засада; тою дорогою лихо спыхає ся, але не усуває ся.

Конечно потреба зъ державою обчислити ся, кôлько автономія за неи выдала й выдає, и пôдъ якими услôвями машина автономічна годна дальше функціонувати.

Тôлько о буджетѣ грошевôмъ! Але є й другѣ справы такъ само важнѣ для краю. Маю на думцѣ справы політичнои натуры. По попередникахъ, котрѣ говорили о пôдставахъ економічныхъ и цифрами знучили, най менѣ вôльно буде повести панôвъ у сферу высшихъ интересôвъ.

Промова п. Антоневича улекшила менѣ значно задачу. Констатую зъ приятностію ознаки звороту зъ позиціѣ, яку займивъ бувъ въ 1890 р.

Приступаючи до рѣчи, заявляю, що я й мои одномышленники стоимо статочно на становиску принціпіяльнôмъ — девізою нашою не опортунізмъ, але консеквентне змаганє до рѣшеня пытаня: бути або не бути.

Спростую ще твердженє одно: сказано було сеи сесіѣ, що навѣть послы рускѣ не мають права промовляти въ имени народу руского. (Такъ сказавъ пос. Антоневичь. *Ред.)* Я кажу: мають, скоро чують ся Русинами, стоять на ґрунтѣ его традицій, не неґують пôдставъ его розвою и будують для него свою хату, а въ тôй хатѣ мѣсце для всѣхъ его святощѣвъ и идеалôвъ.

Памятнымъ остане рôкъ 1890. Провôдникъ нашъ сказавъ въ имени нашôмъ, хто мы? Неправдою є, будьто мы пôдъ розсудъ Сойму пôддали справу, котрои рѣшенє до Сойму не належить.

Мы поставили принціпъ національнои индівідуальности. Принціпъ той є передо всѣмъ етноґрафічною тезою, але вôнъ є й тезою соціольоґіѣ й политики, а для насъ выхôдною точкою акціѣ политичнои. Индівідуалізмъ то ґеній въ нашôй исторіи, тожь и въ політицѣ мусить бути фундаментомъ, вôдъ котрого мусить зачинати ся, забираючи ся до будовы для хочь бы й найдальшои будучности. Исторія вчить, що нарôдъ рускій боровъ ся статочно за свою индівідуальнôсть — але исторія поставила два знаки роздорожнѣ. Вôдъ знаку сепаратистичного одна дорога, котрою централізмъ по уніи люблиньскôй завѣвъ до недуги и знемощѣня, — друга дорога, котрою вôдъ трактату переяславского слѣдомъ панросейского централізму повѣяло гробомъ. Належало отже сказати, що живемо, що жити хочемо, що не дамо ся живцемъ у грôбъ зложити, — належало сказати: прочь изъ грабарями!

Знаете, панове, хто мы, тожь знайте, чого хочемо, куда йдемо, и де наша мета. Хочемо жити, хочемо свобôдного розвою на всѣхъ поляхъ економічного, культурного й політичного житя. Идемо й ити хочемо за Европою пôдъ єѣ стягомъ. Мета наша тамъ, де мета кождого народу, котрый живе, котрый вѣрить въ свою будучнôсть и въ велику місію историчну.

Устами першого слуги короны й першого достойника державного въ краю высказано приреченє, що правительство хоче й буде пôдпирати Русинôвъ, скоро тѣ станули на засадахъ, проголошеныхъ пос. Романчукомъ за згодою князѣвъ церкви.

Скажу, що не дуже пôдпирало. За мѣсяцѣвъ 16 вôдъ листопада 1890 р. зроблено дещо въ напрямѣ увзгляднення конкретнѣйшихъ а пекучихъ постулятôвъ на поли языка руского. Се признаемо, але кажемо, що правительство, опôзняючи ся зъ акціею, ослабило нашу позицію, а противникамъ нашимъ дало въ руки оружє противъ насъ на шкоду справы рускои а навѣть не безъ шкоды интересôвъ державы. Розумѣемо, що тутъ було дѣло и зъ третою стороною, а та певно ставлле непередвидженѣ трудности.

Панове! Вы чули, чого хочемо, отже зрозумѣйте, що и въ вашôмъ и въ нашôмъ интересѣ есть, щобы мы мали те, що вы вже посѣдаєте, — тогдѣ спôльнôсть интересôвъ змôцнить васъ и насъ до обороны тыхъ интересôвъ. Було колись, мы жили на спôльнôмъ обôйстю а кождый въ своѣй хатѣ, своимъ житємъ, своєю правдою — на спôльну оборону

18

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

Федько перехрестивъ ся и вôйшовъ не безъ страху; а Остапъ клякнувъ и моливъ ся довго.

Коли вставъ, наразъ въ дверцяхъ кладовища явилась третя темна стать. Федько крикнувъ зъ переляку: духъ! духъ! — и вôдскочивъ.

— То я! — вôдповѣвъ голосно Альфредъ — ходѣмъ!

— Се ты? ту?

— Я; пора вертати. Попращай ся зъ товаришемъ и ходѣмъ. Цѣлу годину вже тебе шукаю неспокôйно; та ось якъ побачивъ двѣ тѣни, що йшли въ сторону кладовища, то й догадавъ ся, що се ты.

При тыхъ словахъ взявъ Остапа попôдъ руку и покидаючи Федька, що державъ соломяный капелюхъ въ рукахъ та не розумѣвъ, що те все значить, потягнувъ его за собою.

— Мусимо розмовитись — сказавъ Альфредъ, перейшовши кôлька крокôвъ — Я бачу зô всего, що ты въ моимъ любымъ стрыемъ не потрафишь порозумѣти ся. Вôнъ видить въ тобѣ пôдданого, хлопа — етъ, лѣпше не говорѣмъ про се.

— Сотворѣнє, що до него и зближитись не варте.

— Ты не можешь ту остати.

— Не можу, але мушу.

— Якъ разъ о тôмъ побалакаемо.

— Годѣжь его перемогти.

— Я думаю, що можна. Ґрафъ увôльнить тебе.

— Не схоче.

— Не гнѣвайсь и не ображай ся, що я о тебе буду зъ нимъ умовлятись.

— Слухай, Альфреде, — сказавъ Остапъ зворушенымъ голосомъ. — Вôнъ мене выховавъ и я маю чимъ за се ему выплатитись, выплачу ся працею. Правда, ты можешь мене выкупити и певно задумуєшь такъ зробити, але я не позволю на се. Досыть уже кошгувавъ я людей, пора менѣ самому про себе думати. Тяжка доля, може й упокоренє жде мене, але я все знесу вôдважно. Чую въ собѣ силу. Ще одно скажу — я маю обовязки, родину, людей бѣдныхъ, братôвъ селянъ; якъ бы я ихъ самолюбно покинувъ, то не мавъ бы спокôйнои совѣсти. А коли ту остану, то можу стати имъ пожиточнымъ и тому остану. Хочь межи мною а ними передѣлъ великій, але я люблю ихъ.

Альфредъ мовчки стиснувъ приятеля за руку.

— Послухай мене, — сказавъ — ты добре кажешь, але то мрѣѣ. Якъ ту останешь, то що вдѣешь ты одинъ проти всѣхъ? Ты любишь ихъ, а будешь приневоленый дивитись на муку братôвъ и на се не порадишь. Що до грошей, выданыхъ на тебе, то ажь теперь можу тобѣ сказати щиро, що бôльша часть походить зъ иншого жерела, якъ ты думаешь. Такъ ты вôльный. Позволь менѣ конче поговорити о тôмъ зъ ґрафомъ. Зъ того, якъ вôнъ тебе нинѣ принявъ, я бачу, якъ ты ему на завадѣ; тому и радъ вôнъ буде, тебе скоро позбутись. Пôзнѣйше може бувъ бы ты ему потрѣбнымъ и ставъ бы вязнемъ на вѣки.

Остапъ думавъ.

— Я остану ту — сказавъ. — Ты Альфреде не кажи, що я на нѣчо не придамъ ся моимъ бѣднымъ братамъ; слово потѣхи, грôшь малый въ потребѣ — се велика помôчь для нихъ.

— Якъ ту останешь, — перебивъ его Альфредъ — то анѣ не будешь мôгъ говорити се, що хочешь, анѣ помагати. А якъ станешь вôльнымъ, то зможешь бути для нихъ пожиточнѣйшимъ. Впрочôмъ може бути, що я умовлюсь зъ ґрафомъ, щобы увôльнивъ цѣлу твою родину.

— Цѣлу родину! — кликнувъ Остапъ — менѣ цѣле село родиною, всѣ моими бѣдными братами, одна кровь пливе у насъ, а сила крови велика. Я чую се въ тôй хвили. Хиба бы ты увôльнивъ цѣле село и позволивъ менѣ забрати кости родичѣвъ, инакше — инакше я не буду мôгъ зводси вôдôйти.

волѣ несли мы спôльну жертву. Бувъ се перiодъ найсвѣтлѣйшiй въ исторiи вашôй, а не менче свѣтлый вôнъ и въ исторiи нашôй. Була правда, була сила, бо житє розвивало ся на рôвноправности, основало ся на федерацiи й автономiи.

Сказавъ я вамъ, куда йдемо; тажъ и вы туда йдете, а въ двôйку й вамъ и намъ лекша й певнѣйша дорога: вы не пôйдете за далеко въ право, мы не пôйдемо за далеко въ лѣво.

А наша мета — най васъ не лякає. Она ажь на кôнци дороги, и чимъ довше рôвнымъ крокомъ згôдно одною дорогою, кождый зъ насъ своими силами а зъ обопôльною помочею йти будемо — тымъ певнѣйше, що й на попасъ разомъ сядемо, а й на кôнци дороги у враждѣ не розойдемо ся.

Ожидаємо отже звороту вôдъ суспôльности польскои.

За мало намъ того, що теперь частѣйше чуємо прихильнѣ голосы зъ вашои стороны, за мало намъ, що безповоротно минули ся неґаторы Руси; за мало намъ и того, що вôдъ случаю до случаю увзглядните котре зъ нашихъ неоспоримыхъ правъ. Мы бажаємо рôвноправности, хочемо шанувати вашѣ права, почесть маємо для вашихъ народныхъ святощѣвъ и идеалôвъ. Однакъ домагаємо ся не сентиментôвъ и романсôвъ, але узнаня и шанованя нашихъ народныхъ правъ та змагань, жадаємо пошанованя рôвного для нашихъ святощѣвъ и идеалôвъ. На тôмъ обопôльнôмъ зобовязаню дасть ся заснувати згôдна мирна праця культурна и спôльна борба для забезпеченя и розширеня правъ краю и народôвъ.

Будьте пересвѣдченѣ, що допускаючи насъ до повнои рôвноправности въ житю щоденнôмъ и публичнôмъ, робите тôлько мѣсце, щобы и мы сѣли. Зыскаєте на тôмъ, бо ущербку въ правахъ не потерпите, а розширить ся пôдстава тыхъ правъ, а тымъ самымъ праця культурно економiчна и политична зыскає робôтникôвъ и свободнымъ для неи стане широке поле до роботы безъ перепонъ.

Въ 1890 заанґажувало ся было тôлько правительство, але вже и тогдѣ мы до васъ звернули ся были, однакожь вôдгомôнъ найшли мы тôлько у тыхъ, котрѣ и давнѣйше прихильниками були.

Однакъ мы бы радѣ, щобы и цѣла суспôльность польска въ краю зичливо вôдносила ся до нашихъ змагань и щобы крôмъ репрезентанта короны такожь и найвысшiй начальникъ автомiчнои власти пôдмагавъ и пôдпиравъ нашѣ управненѣ змаганя.

А именно теперѣшного маршалка мусимо зъ многихъ взглядôвъ уважати за найодвѣтнѣйшого до уладженя вôдносинъ польско-рускихъ и спodѣємо ся, що тои такъ важнои и высокои мiсiѣ не вôдкаже ся.

Вôдъ правительства а домагаємо ся консеквентного и рѣшучого дѣланя и надѣємо ся, що на дорозѣ, на котру вступило, не стане.

Початокъ здѣланый, но ще богато до здѣланя. Вырозумѣлости и терпеливости доказъ дали мы, але жадаємо именно и передовсѣмъ, щобы на всѣхъ точкахъ адмiнiстрацiѣ державнои рѣшучо зôрвано зъ давною системою, що бôльше, жадаємо, щобы правительство такожь и руску справу трактовало яко справу державну.

Вдоволенє всѣхъ народôвъ то найпевнѣйша пôдпора династiѣ и идеѣ державнои. Задоволенє и привязанє Русинôвъ то найсильнѣйшiй атутъ въ рукахъ Австрiѣ. (*Живѣ оплески*).

Соймъ краєвый.

Позаякъ въ Соймѣ скôнчила ся вже дебата буджетова, то мусимо перервати порядокъ справоздань и зазначити поки що лишь коротко, що въ ґенеральнôй дебатѣ надъ буджетомъ краєвымъ промавляли послы: Телишевскiй, Антоневичь, Гурикъ и Сѣчиньскiй противъ буджету, а за буджетомъ послы: Медейскiй, Ковальскiй, Щепановскiй и ґр. В. Дѣдушицкiй.

Пос. Телишевскiй промавлявъ противъ пôдвысшеня додаткôвъ до податкôвъ, говоривъ о полѣпшеню автономiѣ и про станъ науки рускогo языка въ школахъ. — Пос. Антоневичь говоривъ о поодинокихъ выдаткахъ зъ фонду краєвого, жалувавъ ся на „Народну Часопись“ и на то, що правительство не хоче приступити до реформы ординацiѣ выборчои.— Пос. о. Ковальскiй говоривъ о згодѣ Полякôвъ зъ Русинами и о святкованю недѣлѣ.— Пос. Гурикъ промавлявъ противъ пôдвысшеня додаткôвъ до податкôвъ.

Соймъ ухвалявъ субвенцiи и запомоги для институцiй и товариствъ: на шпиталѣ СС. Милосердныхъ въ Червоногородѣ, Роздолѣ и Бурштинѣ 900 зр.; въ Новосѣлкахъ 300 зр.; для лѣчниць львôвскихъ 1000 зр.; для христiяньскихъ охоронокъ у Львовѣ 500 зр.; товариству „Провидѣнє“ у Львовѣ 1200 зр. заведеню им. Земяньского въ Перемышли 500 зр., — 2) На цѣли просвѣтнѣ: для товариства „Просвѣта“ 1500 зр.; для „Учителя“ 500 зр.; для Академiѣ наукъ въ Краковѣ 25000 зр.; для интернату св. Iосафата у Львовѣ на 15 учеников семинарiѣ учительскои 2250 зр.; проф. Барвѣньскому на выдавництво историчнои бiблiотеки 500 зр., о. Джулиньскому на „Посланника“ и книжочки мiсiйнѣ 400 зр., редакцiи „Дзвôнка“ 100 зр.; на всѣ бурсы разомъ вызначено 3100 зр., котру то суму має роздѣлити Выдѣлъ краєвый мѣжь иншими и на рускѣ бурсы въ Перемышли, Бережанахъ, Станiславовѣ, Стрыю и Тернополи, для „Шкôльнои помочи“ у Львовѣ и увзглядити петицiю руского Товариства педаґогiчного у Львовѣ.

Для товариствъ академiчныхъ вызначено разомъ до розпорядимости Выдѣлу краєвого 700 зр.; увзглядено такожь руске товариство академiчне „Ватра“.

Для товариствъ ремѣсничихъ у Львовѣ и на провiнцiи вызначено 1100 зр. до розпорядимости Выдѣлу краєвого, при чôмъ увзглядено и петицiю руского товариства ремѣсникôвъ „Зоря“.

Для руского театру пôдъ зарядомъ „Бесѣды“ львôвскои, ухвалено 7250 зр субвенцiѣ, а „Львôвскому Бояновi“ одноразовый датокъ 200 зр.

Для Товариства рôльничого у Львовѣ ухвалено 3000 зр.; для вôддѣлу чорногорского на будову захисту въ Жабю 100 зр.; на кулка рôльничѣ 5000 зр. — Для священникôвъ гр. кат. зъ Холма, ихъ вдôвъ и сиротъ 1500 зр; союзови сторожей огневыхъ 2.000 зр.; Юл. Шашкевичевôй даръ зъ ласки 100 зр.; погорѣльцямъ въ Великополи черезъ городецку Раду повѣтову 100 зр.

Въ справѣ товариства взаимныхъ обезпечень „Днѣстеръ“.

На численнѣ запытаня маємо честь подати до вѣдомости интересованыхъ:

1. Листы удѣловѣ фонду основного могуть бути выставленѣ лишь на суму по 100 зр. а сума тая мусить въ готôвцѣ бути вплачена. — Меншихъ сумъ якъ 100 зр. неможе отже комiтетъ на фондъ основный принимати. Мимо того може кôлька осôбъ зложити ся и взяти разомъ оденъ удѣлъ, але лишь въ той спосôбъ, що подадуть одну особу, на котрои имя листъ удѣловый буде выставленый.

2. Властителѣ листôвъ удѣловыхъ суть вѣрителями Товариства и побирають зъ рôчныхъ надвыжокъ Товариства до 6 прц. Они не вôдповѣдають абсолютно за зобовязаня Товариства и не могуть бути потяганѣ до нiякои доплаты. Всякѣ выдатки и кошты розкладає ся лишь на самыхъ обезпеченыхъ.

3. Фондъ основный буде постепенно сплачувати ся черезъ льосованє вôдповѣдного числа листôвъ удѣловыхъ. Властителѣ листôвъ удѣловыхъ могуть однакъ кождои хвилѣ перенести ихъ на другу особу черезъ просте жiро (индосаментъ) и въ той спосôбъ прийти назадъ до своихъ грошей.

4. Кождый властитель листôвъ удѣловыхъ має право голосу на Загальныхъ Зборахъ и може бути выбраный до Рады надзираючои.

5) Комiтетъ основателѣвъ збирає лишь фондъ основный, льокує тойже въ безпеченьствахъ пупiлярныхъ и передасть єго вôдтакъ въ цѣлости выбраной вкладниками Радѣ надзираючôй. Надъ цѣлымъ дѣловодствомъ Рады надзираючои и Дирекцiѣ вести буде надзôръ комiсарь правительственный.

6. Кандидатôвъ на аґентôвъ нотує ся въ осôбнôмъ списѣ, але именованє наступить ажь по уконституованю товариства.

Львôвъ, 8 цвѣтня 1892.

Комiтетъ основателѣвъ Товариства взаимныхъ обезпечень „*Днѣстеръ*“

— Розважай лише, Остапе, холоднѣйше сѣ рѣчи.

— Кобы я мôгъ!

— Въ той хвили може нѣ, але якъ надумаєшь ся....

— Я думавъ про се неразъ.

Альфредъ замовкъ.

Оба войшли въ тополеву улицю, що вела до двора, и мовчки перейшли подвôрє. Въ комнатахъ Альфреда застали незнаного панка, зъ великими, якъ пôвмѣсяцѣ заличками, вытрѣщеными очима, великимъ вусомъ, въ сурдутѣ запнятôмъ на всѣ ґузики.

Альфредъ якъ звычайно приступивъ чемно до него, наче пытавъ, за чимъ вôнъ ту.

— Ясне-вельможный ґрафе, я маю дещо сказати.

— Менѣ? — спытавъ зô смѣхомъ Альфредъ.

— А! борони Боже, ясный пане! Остапови Бондарчукови — вôдповѣвъ зъ притискомъ, пôднѣсши голосъ.

Альфредъ почервонѣвъ.

— Закимъ скажете се, що маєте сказати,— обôзвав ся скоро Альфредъ—то позвольте собѣ повѣсти, що панъ Остапъ, мôй приятель и хочь вôнъ пôдданый, то могли бысьте єго чемнѣйше звати.

— Перепрашаю ясного пана, — вôдповѣвъ живо управитель — я зъ хлопами звычайно не говорю инакше.

Остапъ видѣвъ, на що заносить ся, бо Альфредъ за одно ще слово бувъ бы выкинувъ за дверѣ управителя, тому ступивъ напередъ и спытавъ спокôйно:

— Що розкажете менѣ, пане?

Управитель змѣривъ єго очима вôдъ головы до нôгъ и сказавъ:

— Ясный ґрафъ хоче, щобы ты завтра рано выѣхавъ до села Бѣлои Горы и занявъ ся шпиталемъ. Жидъ-арендарь має тебе завезти, кватира вызначена въ близькôй хатѣ, тамъ и харчь будешь мати. За дозôръ шпиталю ты вôдповѣдаєшь, бо цирульникъ Мошко, що дотеперь тамъ бувъ, забирає ся. Скоро свѣтъ, ту буде фѣра. Поки я в. ґрафъ не закличе и не позволить, ты не смѣєшь выйти анѣ на крокъ зъ двора.

— Добре, зроблю, якъ менѣ кажуть. Чи то все.

— Я. в. ґрафъ казавъ додати, що зъ ласки своеѣ дає тобѣ сто золотыхъ и одежу.

Остапъ не вôдповѣвъ нѣчого. Щобы поняти, якъ єго те все болѣло, додаймо, що при тôмъ були слуги Альфреда.

— Хочь ґрафъ такъ казавъ,—вôдозвавсь Альфредъ — то я прошу це задержати ся зъ выправою, бо я хочу про се ще зъ ґрафомъ поговорити.

— Я мушу своє зробити, — вôдповѣвъ управитель на вôдходѣ — менѣ не казали ждати.

(Дальше буде).

Переглядъ политичный.

Декотрѣ соймы краевѣ, якъ долѣшно-австрійскій, моравскій и стирійскій, закончили вже вчера свои сесіи, декотрѣ — а мѣжь ними и нашъ краевый, кôнчать нинѣ. Въ тирольскôмъ соймѣ ухвалено законъ о надзорѣ школьнôмъ, за котрымъ голосували такожь и ліберали.

Намѣстництво горѣшнои Австріѣ заказало соціяльно-демократичне вѣче пôдчасъ великодныхъ святъ въ Лінцу.

Рада громадска въ Будапештѣ вызначила окрему комісію для приготовлень святкованя 25-лѣтного ювилею коронаціѣ Найясн. Короля угорского.

Зъ Петербурга доносять, що коли тамъ вчера міністеръ фінансôвъ, Вышнеградскій, явивъ ся зô справозданями у царя, занедужавъ наразъ небезпечно. Гірсъ подужавъ вже зовсѣмъ, а царь зробивъ ему оногды візиту.

Ревізита голяндскои королевои-реґентки и еѣ доньки, королевои Вільгельміны, заповѣджена въ Берлинѣ на май. Они перебудуть въ нѣмецкôй столици цѣлый тыждень.

Въ Познанщинѣ проявивъ ся сильный рухъ анархістичный, котрого жертвою ставъ ся деканъ кс. Поніньскій, въ Косцельцу. Оногды напало на него чотирохъ анархістôвъ и предложивши ему червону картку зъ пôдписомъ: „Комітетъ выконавчій польскихъ анархістôвъ", зажадали вôдъ него, щобы вôнъ выдавъ всѣ свои грошѣ анархістамъ. Требажь знати, що кс. Поніньскій есть найбогатшій изъ всѣхъ духовныхъ въ Ґнезненьско-познаньскôй епархіи. Кс. Поніньскій выскочивъ тогды вôкномъ до города а анархісты стрѣлили до него и ранили его чотири разы: въ голову, два разы въ плечѣ, и въ руку та скалѣчили тяжко але не небезпечно. Въ тôй хвили вôйшовъ до помешканя декана его сотрудникъ Климь, а анархісты стрѣлили й до него але не поцѣлили а вôдтакъ пустилися утѣкати. Братъ декана пустивъ ся зъ 20 людьми на коняхъ за анархістами и двохъ зъ нихъ убивъ. Тогды третій анархістъ застрѣлизъ четвертого а вôдтакъ и самъ себе убивъ. Двохъ зъ анархістôвъ пôзнано; назывались они Пілявскій и Урбанякъ и були родомъ зъ Иновроцлава. Наречена (пôсля иншихъ — сестра) Урбаняка була покоѣвкою у брата декана. Анархісты тѣ були порядно одягненѣ и мали пôдъ сурдутами червонѣ шарфы, а кождый зъ нихъ мавъ по 2 револьверы. Кажуть, що они приѣхали були просто зъ Берлина. При нихъ найдено также печатку анархістичну и списъ всѣхъ священикôвъ зъ познаньско-ґнезненьскои епархіѣ. Въ Берлинѣ зроблено ревізію у многихъ анархістôвъ и забрано богато письмъ анархістичныхъ та приарештовано кôлькохъ людей.

Новинки.

Львôвъ дня 28 марта (9 цвѣтня).

— **Е. Вел. Цѣсарь** удѣливъ для погорѣлцѣвъ въ Городку 800 зр. а для погорѣлцѣвъ въ Жидачевѣ 500 зр. запомоги.

— **Именованя.** П. Міністеръ справедливости въ порозумѣню зъ п. Міністромъ справъ внутрѣшныхъ именувавъ ц. к. радника краевого суду у Львовѣ, Домініка Островъ Драдцкого заступникомъ предсѣдателя мирового суду при заведеню убезпеченя робôтникôвъ вôдъ выпадкôвъ для Галичини и Буковины у Львовѣ.

— **Выборы** до громадскои рады мѣста Добромиля выпали сего року такъ, що выбрано 20 христіянъ а 10 жидôвъ. Давнѣйшими часами бувало на вôдворотъ: по 20 жидôвъ а решта христіянъ.

„**Покутскій музей въ Коломыи.** Ґр. Едмундъ Старженьскій жертвувавъ усѣ свои зôбрки старинностей историчныхъ документôвъ и велику та цѣнну бібліотеку на заложене „Покутского музея" въ Коломыи. Сими днями приславъ щедрый жертвователь до коломыйскои Рады повѣтовои и до Рады мѣскои письмо, въ котрôмъ заявляе, що всѣ свои зôбрки въ дни 3-го мая, яко въ стоперршу рôчницю конституціѣ 3-го мая вôддасть до ужитку публичного въ той способъ, що два дни въ тыждни, въ годинахъ пополудневыхъ зôбрки тѣ будуть отворенѣ безплатно до оглядания, читаня дѣлъ выписуваня нотатокъ, вôдрисовуваня оказôвъ и т. д., фонды на удержане тыхъ памятокъ давати буде самъ жертвователь, котрый тымъ способомъ хоче збудити охоту и замилуване до збираня рѣчей науковыхъ и памятокъ и такимъ чиномъ причинити ся до утвореня самостôйного музея въ Коломыи.

— **Руско народный театръ** выставить завтра въ сали касина мѣского въ честь ювилею композитора нашого Н. Лисенка, его оперу „Рôздвяня нôчь" а на закôнчене буде представленый образъ живыхъ особъ укладу п. Р. Левандовского.

— **Теку роботы п-ны Ирины Герасимовичѣвнои,** даровану на фондъ памятника для Т. Шевченка, выигравъ п. Павлишь, взявши льосъ 41, рôвнаючій ся першому (5) и послѣдному (36) нумерови тягненя львôвскои льотеріѣ. въ дня 6 цвѣтня.

— **Пожаръ лѣса.** На Бєлянахъ коло Кракова згорѣло оногды около 5 морґôвъ молодого лѣса.

— **Огонь въ ваґонѣ.** Оногды въ ваґонѣ, ѣдучôмъ зъ Кракова до Вѣдня, межи стаціями Дзєдзіцъ а Хибі упустивъ оденъ подорожный третои клясы на землю фляшку зô сливовицею. Фляшка розбила ся и горѣвка полила ся по ваґонѣ. Рôвночасно другій подорожный запалюючи циґаро, кинувъ недогарокъ сѣрника въ тôй самôй хвили на пôдлогу, а горѣвка бухнула поломѣнемъ. Почали горѣти лавки и стѣны ваґона. Дано знакъ на алярмъ, поѣздъ задержавъ ся а служба зелѣзнича огонь пригасила. Зъ подорожныхъ нѣхто не потерпѣвъ нѣякои шкоды.

— **Застрѣлене вояка.** Czas пише: Дня 6 с. м. вôдбувавъ 57 полкъ пѣхоты маршовѣ вправы въ напрямѣ надъ Биньчичами. Около 2-ои годины пополудни полкъ повертавъ а на поляхъ Ольши приоставъ оденъ воякъ позаду разомъ зъ капралемъ. Фактомъ есть, що тогди капраль застрѣливъ вояка я по довершенôмъ дѣлѣ повѣдомивъ войсковѣ власти, котрѣ розпочали доходженя и проводять дальше. Капраль толкуе ся, що пôсля войскового реґуляміну вôнъ бувъ змушеный ужити такихъ средствъ и вôдобрати воякови житє.

— **Про поединокъ коло Ицканъ** доносять зъ Черновецъ до Fremdenblatt-у ось такъ: Дня 3 с. м. рано приѣхало до Ицканъ двохъ лѣкарѣвъ румуньскихъ зъ Баканъ и дались почути, що они чекають на кôлькохъ панôвъ зъ Галичины. О 10 год. передъ полуднемъ приѣхавъ зъ Галичины поручникъ вôдъ артілеріѣ Брониславъ Слонецкій и прилучивъ ся до лѣкарѣвъ. Вечеромъ того дня приѣхали поспѣшнымъ поѣздомъ Станіславъ Милиньскій, Вікторъ Кисѣльницкій, дръ Фр. Медыньскій, Болеславъ Ильницкій, Розвадовскій и дръ Гельманъ и заразъ стали допитуватись, чи есть Бродскій. Всѣ тѣ панове вечеряли разомъ на румуньскôмъ дворци въ сали першои клясы разомъ зъ инспекторомъ румуньскои зелѣзницѣ державнои Кубіномъ и удали ся вôдтакъ на нôчь по части до Ицканъ, по части до Сучавы. На другій день рано выѣхали всѣ тѣ панове двома фіякрами до лѣса въ Бурдуєні, зъ вôдки трохъ зъ нихъ вернуло пѣшки о пôвъ до осьмои на дворець а прочѣ приѣхали фіякромъ о 10 год. и вôдъѣхали опôсля поспѣшнымъ поѣздомъ до Львова. Румуньскѣ лѣкарѣ вже не показали ся. Ще того самого дня передъ полуднемъ найдено тѣло Евгенія Бродского а при нѣмъ карту візитову и пашпортъ выставленый староствомъ въ Скалатѣ дня 12 лютого с. р. Вôнъ лежавъ зъ прострѣлеными грудьми; куля поцѣлила его въ праву грудь и убила на мѣсци. Противники стрѣляли три разы до себе, два разы на пять кроковъ а за третымъ разомъ на 15 кроковъ. Трохъ зъ тыхъ панôвъ ѣхало ажь до Черновецъ въ уніформахъ офіцирôвъ вôдъ артилеріѣ. Слѣдство въ сѣй справѣ веде ся. До сеи вѣсти треба ще додати, що Евгеній Бродскій бувъ властителемъ большои посѣлости въ Боркахъ малыхъ скалатского повѣта и що въ войсковôмъ шематизмѣ не знаходить ся имя Бронислава Слонецкого а есть лишь записаный Едмундъ Слонецкій, поручникъ вôдъ артилеріѣ при 21-ôй дивізіи батерійнôй, котра стоить въ Станіславовѣ.

— **Смѣла крадѣжь.** У Вѣдни, въ будынку побôчь зелѣзничого дворця Пôвнôчнои зелѣзницѣ, въ котрôмъ мѣстить ся поліційный комісаріятъ и комора мытова украли злодѣѣ въ бѣлый день, явно цѣлый дахъ цинковый. Передъ дôмъ заѣхали робôтники зъ драбинами, зголосили ся, що ихъ приславъ майстеръ завôзваный властею абы перепровадивъ репарацію даху, розôбрали дахъ, вложили на вôзъ и поѣхали — не знати куды по нинѣшный день. Щезли якъ у водѣ камѣнь.

— **Ясновидючій знахоръ.** Передъ судомъ въ Гаврѣ стававъ недавно знахоръ, тамошный швецъ Пилипъ Брокле, котрый вславивъ ся въ мѣсци и въ околици чудесными кураціями. Вôнъ каже, що людскій орґанізмъ не мае для него тайнъ, бо вôнъ видить въ нѣмъ всьо такъ докладно, якъ колибъ орґанізмъ бувъ выробленый зô скла. Крôмъ того его руки чудомъ веденѣ, притягае якась сила до мѣсця недуги, а скоро ними того мѣсця дôткне ся, вылѣчуе певно. Судъ засудивъ чудотворного знахора на 10 франкôвъ кары.

— **Бѣлый муринъ.** Въ Берлинѣ показуесь вôдъ кôлькохъ днѣвъ публицѣ бѣлый муринъ, т. е. зъ походженя муринъ чистои крови, сынъ африканьского Неґра, зô всѣми типовыми прикметами своеѣ расы, а лишь шкôра у него зовсѣмъ бѣла якъ у Европейця. Рѣдке се явище химернои природы вправдѣ выкликуе сензацію и счудоване, однакъ бѣлый Неґръ, зъ бѣлявыми кучерями на головѣ и розумными шаробрунатными очима, въ европейскôмъ одѣню, робить якъ упевняють, приемне враженє.

— **Жертвы ворохобнѣ.** Достовѣрнѣ дописувателѣ англійскихъ ґазетъ подають, що пôдчасъ послѣдныхъ розрухôвъ въ Монголіи хиньскѣ войска правительственнѣ взяли до неволѣ около 10.000 ворохобникôвъ. Зъ тыхъ 500 живцемъ спалено, а понадъ 9.000 стято. Въ провінціи Чінґъ-Чанґъ впало въ руки войска 1.000 ворохобникôвъ; и тутъ 500 спалено живцемъ а 800 стято.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 9 марта. Тутешна полиція арештувала якогось 17-лѣтного чоловѣка, противъ котрого есть велике пôдозрѣне, що то вôнъ пôдкладавъ огнѣ послѣдными часами въ мѣстѣ.

Берно (моравске) 9 цвѣтня. Вчера закрыто соймъ моравскій окликами: „Hoch" и „Слава" въ честь Е. Вел. Цѣсаря.

Петербургъ 9 цвѣтня. Указомъ царскимъ розпоряджено выдане шести новыхъ серій білетôвъ державныхъ въ загальнôй сумѣ 16½ міліона.

Господарство, промыслъ и торговля.

На торгъ вѣденьскій пригнано дня 5 цвѣтня волôвъ: 4067 штукъ тученыхъ и 610 штукъ худыхъ, мѣжь тыми зъ Галичины 438 штукъ тученыхъ, 43 штукъ худыхъ и 32 штукъ зъ Буковины. За галицкѣ плачено за найлѣпшѣ 56 зр. — кр. до 59 зр. — кр. найвысше — зр. — кр. до — зр.; за среднѣ 52 зр. — кр. до 55 зр. — рк. За коровы плачено 22 зр. — кр. до 33 зр. — кр.; за стадники 26 зр. — кр. до 33 зр. 50 кр. за 100 кільо живои ваги. Худый товаръ плачено и 32 зр. до 98 зр. за штуку.

Дня 7 цвѣтня доставлено на вѣденьскій торгъ 2663 штукъ телятъ; 1153 патрошеныхъ безроги а 4728 штукъ живыхъ и 278 штукъ патрошеныхъ овець та 4023 ягнятъ. За патрошенѣ телята плачено: за найлѣпшѣ 54 до 62 кр., за среднѣ 52 до 56 кр.; за плохшѣ 44 до 50 кр. За патрошенѣ безроги плачено 44 до 52 кр., за патрошенѣ вôвцѣ 24 до 38 кр., за живѣ вôвцѣ 30 до 40 кр. за кільо, а за пару ягнятъ 3 до 11 зр.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ

9 цвѣтня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·20 10 60	10·25 10 60	10 15 10 75	10 75 11·50
Жито	8·75—9 30	9 — 9 45	8 80 9·25	9 35 9 85
Ячмѣнь	6·50 —7 —	6·——6 90	6·——7 05	6 50—8 —
Овесъ	7·——7 60	6·50—7 15	6 25—7 —	7·25—7·85
Горохъ	6 50 10 50	8 50 10·50	6·— 11·—	6 70 12·—
Вика	5 75 6 25	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	10 75 11 50	11·—12 50	10·90 12 40	11 50 12·75
Хмѣль	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	55·—75·—	58·—64 —	45·—65·—	—·——·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кільо безъ мѣшка. Оковита готова за 10.000 літр на мѣсци въ Львовѣ вôдъ —·— до —·— зр Хмѣль вôдъ —·—до —·— за 56 кільо.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Білянсъ и замкнене рахункôвъ
Товариства убезпеченъ на жите
EQUITABLE
за рôкъ 1891

въ валютѣ австрійскôй 1 доляръ = зр. 2·50

Активы		Пасивы	
Гіпотеки .	65,848.303·30	Резерва на пôдставѣ 4 прц., разомь зъ резервою спеціяльною . .	274,763.844·55
Добра . .	78,609.045·60	Фондъ заробку	65,732.451·40
Паперы державь.	149,256.662·93		
Пожички .	21,046.250·12		
Готôвкою у себе и по банкахъ	12,515.821·30		
Проценты, наймы и непобранî пенсіи .	13,820.212·70	58	
	340,496.295·95		340,496,295·95

Станъ Товариства EQUITABLE зъ кôнцемъ року 1891:

Станъ сумъ убезпеченыхъ . . . 2012,236.392·50
Новî въ 1891 р. заключенî убепеченя . 582,795.877·50

въ порôвнаню зъ кôнцемъ р. 1890 нарôсъ:

Станъ убезпеченыхъ сумъ о . . . . 210,580.457·50
а заключено убезпеченъ въ роцѣ 1891 о . 73,230.562·50

бôльше, нѣжь попередущого року.

Зъ циферъ тыхъ выходить якъ навыразнѣйше, що **Товариство Equitable** тѣшить ся въ Новôмъ Іорку, въ мѣсци своеѣ оселѣ, де его обставины, вартôсть его льокацій и пр. найточнѣйше вѣдомî, **невпинно зростаючимъ довôріемъ,** и що всѣ поголоски розсѣванî противъ того Товариства въ намѣрахъ конкуренційныхъ, суть цѣлкомъ безпôдставнî.

EQUITABLE есть въ Австро-Угорщинѣ концесіонованымъ Товариствомъ, складае въ Австріи капиталы резервовî, пôдлягае тутешнымъ судамъ и контроли власти тутешнои, а мае крôмъ того для убезпеченыхъ въ Австріи **яко спеціяльну резерву** палату **у Вѣдни** (Stock am Eisenplatz) вартости 2 міліонôвъ.

Репрезентація для Галичины и Буковины

у Львовѣ, ул. Валова, ч. 23

дае близшî поясненя що-до всякихъ убезпеченъ на жите въ особенности що-до неперевысшимои въ результатахъ

тонтины зыскôвъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.